

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж1-209/23
01.06.2023. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Злате Несторовић, председника већа, Милене Петровић и Ђорђа Ристића, чланова већа, са Горданом Јовашевић, записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и ББ, због по једног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 Кривичног законика, одлучујући о жалбама браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Беочанина из Краљева и бранилаца окривљеног ББ, адвоката Миљане Зиндовић из Краљева и адвоката Душка Вилотијевића из Крагујевца, изјављеним против пресуде Вишег суда у Краљеву К-7/22 од 13.01.2023. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 Законика о кривичном поступку, дана 01.06.2023. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе браниоца окривљеног АА адвоката Владимира Беочанина и бранилаца окривљеног ББ адвоката Миљане Зиндовић и Душка Вилотијевића, а пресуда Вишег суда у Краљеву К-7/22 од 13.01.2023. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Вишег суда у Краљеву К-7/22, која је донета 13.01.2023. године, а објављена 17.01.2023. године, окривљени АА је оглашен кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју казну се има урачунати време проведено у притвору од 02.10. до 04.10.2017. године, а на основу члана 83 КЗ, окривљеном АА је изречена мера безбедности обавезно лечење наркомана коју ће извршавати у заводу за извршење казне или одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дуже од три године, с тим да ће се време проведено у установи за лечење урачунати у казну затвора.

На основу члана 87 КЗ изречена је мера безбедности одузимање предмета, те се од окривљеног АА одузима 21,386 грама нето масе опојне дроге „cannabis“, а при том окривљени АА је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и то суду на име паушала да плати износ од 10.000,00 динара, као и остале

трошкове кривичног поступка о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде.

Истом пресудом окривљени ББ, оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју се урачунава време које је окривљени провео у притвору почев од 02.10. до 04.10.2017. године, а на основу члана 87 КЗ изречена је мера безбедности, те се од окривљеног ББ одузима 51 семенка биљке „cannabis“, које по правноснажности пресуде уништити.

Окривљени ББ обавезан је да у корист буџетских средстава Вишег суда у Краљеву на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, као и остале трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, а све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Беочанин, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилне одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу усвоји жалбу и побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног огласити кривим за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ и осудити га на блажу казну у складу са законом. Тражио је да буде обавештен и позван да присуствује јавном делу седнице већа другостепеног суда,

- бранилац окривљеног ББ, адвокат Миљана Зиндовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1, 2 и 3 ЗКП, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу преиначи пресуду Вишег суда у Краљеву К бр. 7/22 од 13.01.2023. године и окривљеног ББ ослободи оптужбе, а да бранилац и окривљени ББ буду обавештени о седници већа, сходно члану 447 ЗКП, и

- бранилац окривљеног ББ, адвокат Душко Вилотијевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 1 и тачка 2 ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, с предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу побијану пресуду преиначи и окривљеног ББ ослободи од оптужбе или отвори претрес и сам донесе одлуку у овој кривичноправној ствари. Тражио је, да као бранилац окривљеног, буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу, поднеском Ктж-230/23 од 06.04.2023. године, предложио је да Апелациони суд у Крагујевцу, одбије као неосноване жалбе бранилаца окривљеног ББ из Краљева, адвоката Миљане Зиндовић из Краљева и адвоката Душка Вилотијевића из Крагујевца и окривљеног АА, адвоката Владимира Беочанина из Краљева и потврди пресуду Вишег суда у Краљеву К 7/22 од 13.01.2023. године.

Апелациони суд у Крагујевцу је одржао седницу већа, у присуству бранилаца окривљеног ББ, адвоката Миљане Зиндовића и адвоката Душка

Вилотијевића, а у одсуству уредно обавештених Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Беочанина и окривљеног ББ, на којој је размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 Законика о кривичном поступку (ЗКП), у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у изјављеним жалбама, па је након оцене жалбених навода и предлога, као и предлога Апелационог јавног тужиоца из напред наведеног поднеска, те појашњења бранилаца окривљеног ББ изнетих у седници већа, нашао.

- да су жалбе неосноване.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Беочанин, у жалби наводи да првостепену пресуду побија због битних повреда одредаба кривичног поступка, с тим што исте не конкретизује, те је његова жалба по овом законском основу оцењена неоснованом.

Браниоци окривљеног ББ, адвокат Миљана Зиндовић и адвокат Душко Вилотијевић, изјављеним жалбама првостепену пресуду побијају због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 1, 2 и 3 ЗКП, те указују да је изрека првостепене пресуде неразумљива, да пресуда не садржи довољне, јасне и непротивречне разлоге о одлучним чињеницама, као и то да се пресуда заснива на незаконитим доказима. По наводима жалби претрес просторија које је држао окривљени ББ извршен је дана 02.10.2017. године, по наредби судије за претходни поступак Кпп Пов-76/17 од 02.10.2017. године, супротно одредби члана 156 став 7 ЗКП, те је сачињени записник о претресању стана и других просторија сам по себи незаконит доказ, будући да се не ради о случајевима из члана 158 став 1 ЗКП, као и да су незаконити докази проистекли из записника о претресању стана и других просторија од 02.10.2017. године. Посебно се указује да изјава окривљеног ББ написана на наредби за претресање није довољна и адекватна да записник о претресу учини законитим доказом када се он спроводи супротно одредбама ЗКП.

Супротно изнетим наводима жалби бранилаца окривљеног ББ, Апелациони суд налази да изрека побијане пресуде није неразумљива, а да образложење пресуде садржи довољне, јасне и непротивречне разлоге о чињеницама које су предмет доказивања.

Такође, по оцени овог суда, записник о претресању стана и других просторија Пу-4173/17 од 02.10.2017. године који се односи на окривљеног ББ, као и потврда о привремено одузетим предметима од истог датума, фототехничка документација ПУ Краљево-ОКП Ув бр. 1055/17 од 28.10.2017. године, извештај о форензичком прегледу лица места и записник о вештачењу од 20.05. и 24.06.2021. године не представљају доказе на којима се не може заснивати одлука суда. Ово са разлога што је окривљени ББ писаном изјавом да не жели присуство адвоката ни сведока, а да се претресање може извести и без наредбе суда, дао сагласност за претресање у смислу члана 158 став 1 ЗКП, те чињеница да је при том била прибављена наредба судије за претходни поступак Кпп Пов 76/17 од 02.10.2017. године, да је изјава окривљеног ББ написана управо на тој наредби а не на самом записнику, као и то да претресање стана није обављено у смислу издате наредбе суда, сходно члану 156 став 7 ЗКП, не чине записник о претресању стана и других

просторија од 02.10.2017. године незаконитим доказом, како се то жалбама изјављеним у корист окривљеног ББ указује.

Наиме, када би се строго формално посматрао само записник о претресању стана и других просторија од 02.10.2017. године он би представљао незаконит доказ, међутим, по налажењу овог суда, у конкретної ситуацији не може се игнорисати сагласност окривљеног ББ да се претресање стана изврши без присуства сведока, браниоца и без наредбе суда, као ни то да окривљени ББ није ставио примедбу на записник о претресању стана, нити на потврду о привремено одузетим предметима, који су критичном приликом пронађени у стану. Дакле, код постојања сагласности држаоца стана, претресање је законито у смислу члана 158 став 1 тачка 1 ЗКП, без обзира на издату наредбу суда, па су записник и све што је из тог претреса произашло законити докази.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези повреде кривичног закона, жалбом браниоца окривљеног АА се указује да је окривљени АА као вишегодишњи уживалац опојне дроге марихуану набављао и држао како би исту уживао сам или са осталим уживаоцима опојне дроге, те да исту никада није препродавао, нити куповао ради даље продаје. Наводи се, да је ожалбена пресуда искључиво базирана на одбрани окривљеног ВВ, који је са тужилаштвом закључио споразум о признању кривице, а коју је ВВ дао само да би на тај начин обезбедио повољнији положај и блажу казну затвора. Посебно се истиче да је погрешан закључак суда да је окривљени АА количину опојне дроге која је код њега затечена држао ради продаје, с обзиром на изјашњење вештака неуропсихијатра да код окривљеног постоји зависност од употребе марихуане, и одбрану окривљеног да марихуану конзумира више од 20 година, што је потврдила и његова супруга, као и то да је реч о малој количини опојне дроге коју је окривљени АА држао ради сопственог уживања. У жалби се наводи да телефонска комуникација између окривљеног АА и ВВ неспорно потврђује да су оба окривљени били уживаоци опојне дроге, јер се из садржине снимљених разговора не може закључити да обављају продају опојне дроге, нити да врше препродају, како то стоји у закључцима првостепеног суда. Одбрана истиче да је окривљени опојну дрогу држао у кући, да је приликом доласка полиције у стан у којем живи са својом породицом, одмах предао полицијским службеницима сву дрогу коју је држао за сопствену употребу, да није пронађена вагица за прецизно мерење, нити други пратећи материјал и опрема који би указали на то да је опојну дрогу држао ради даље продаје, па је по ставу жалбе могао бити оглашен кривим само за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члан а 246а став 1 КЗ.

По оцени Апелационог суда, изнетим жалбеним наводима се не доводи у сумњу правилност закључка првостепеног суда да је окривљени АА учинио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, у време и на начин описан изреком побијане пресуде, будући да је првостепени суд правилном и свеобухватном оценом свих изведених доказа, појединачно и у међусобној вези, као и са одбраном окривљеног, потпуно и правилно утврдио чињенично стање.

Наиме, правилно је првостепени суд утврдио да је окривљени АА продавао опојну дрогу марихуану осуђеном ВВ и другим лицима које је познавао, што несумњиво произилази из одбране коју је дао у ПУ Краљево и код јавног тужиоца, а

коју је суд у целости прихватио, где је навео да дуго година познаје осуђеног ВВ који је као позорник радио на аутобуској станици, где је АА радио у једној коцкарници, да је зарађивао око 18.000,00 динара и због тога почео да продаје марихуану коју је набављао како за себе, тако и да би нешто продао и извукао уложени новац. Није спорио да је осуђеном ВВ продавао марихуану, као и другим лицима које је познавао из виђења, а што се тиче количине која је пронађена код њега у стану, да је исту купио од лица ромске националности, 30 грама за износ од 5.000,00 динара, те да је требало од тога да прода 5 грама марихуане како би повратио новчани износ од 5.000,00 динара, а преостали део да би користио за сопствену употребу. При томе, правилно је првостепени суд ценио одбрану окривљеног АА дату на главном претресу, када је тврдио да никада није препродавао дрогу, већ је само давао својим познаницима по цени по којој је он сам куповао, коју одбрану није прихватио, будући да је у супротности са одбраном датом у ПУ Краљево и код јавног тужиоца, као и материјалним доказима, односно чињеници да је опојна дрога марихуана пронађена у његовом стану била размерена и спакована у већи број пакетића.

Сходно напред наведеном, а имајући у виду наводе осуђеног ВВ, да је средином јула 2017. године, док је окривљени ББ био најпре у селу, а касније на мору, због потребе за опојном дрогом, марихуану куповао од окривљеног АА и то најчешће за износ од 1.000,00 динара за један пакетић, те да је остао дужан окривљеном АА 3.000,00 динара, што се потврђује и списком који је одузет од окривљеног АА, где поред имена ВВ стоји износ од 3.000,00 динара, те извештаја Сектора унутрашње контроле о примени посебних доказних радњи о тајном надзору и снимању комуникација АА, правилно је првостепени суд утврдио да је окривљени АА у наведеном периоду неовлашћено продавао опојну дрогу канабис и неовлашћено ради продаје држао опојну дрогу канабис на начин утврђен изреком пресуде, те су супротни наводи жалбе браниоца окривљеног АА, да је опојну дрогу канабис окривљени набављао и држао искључиво за своје потребе јер је дугогодишњи зависник од марихуане и да је побијана пресуда заснована искључиво на одбрани ВВ који је са јавним тужиоцем закључио споразум о признању кривице, оцењени неоснованим.

Наиме, Апелациони суд налази да је од стране првостепеног суда правилно утврђено чињенично стање и правилно примењен кривични закон, да се у радњама окривљеног АА стичу сва субјективна и објективна обележја кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, па су жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Беочанина, којима се првостепена пресуда побија због погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, оцењени као неосновани.

Жалбама изјављеним у корист окривљеног ББ, првостепена пресуда се побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те се наводи да суд упориште за кривицу окривљеног ББ темељи на споразуму о признању кривичног дела који је закључио осуђени ВВ са ВЈТ, који је у ПУ Краљево и код споразума о признању кривичног дела изјавио да је у последњих седам месеци од саслушања, од окривљеног ББ купио опојну дрогу канабис 7 до 10 пута у количинама од 5 до 10 грама, а по цени од 6.000,00 динара за 10 грама, да се примопредаје обављала најчешће у војном насељу у близини стана ББ, као и то да се са окривљени ББ договорио да се нађу у ресторану „Национал“, где му је ББ предао паклицу цигарета у којој се налазило 10 грама канабиса који тада није платио. Уверење суда у тачност навода осуђеног ВВ, према датим разлозима, потврђују посебне доказне радње из члана 166 и члана 171 ЗКП, иако

суд у разлозима не наводи које разговоре и СМС поруке је ценио у том периоду, да би изразио своје уверење у извесност утврђеног чињеничног стања. Такође се указује, да у наводима осуђеног ВВ нема никакве прецизности у погледу времена, количине и врсте супстанце коју је куповао од окривљеног ББ. У односу на догађај из баште ресторана „Национал“ се указује да се на снимку не види никаква предаја било каквог предмета ни у једном тренутку, те да исти не доказује предају опојне дроге и да одсуство окривљеног ББ од стола у трајању од 19 минута не мора да значи да је окривљени радио нешто друго осим што је куповао цигарете. Надаље, одбрана наводи да је нејасно због чега првостепени суд није прихватио за релевантно да је осуђени ВВ дуговао новац окривљеном ББ, што су потврдили сведоци ГГ и ДД, те да је очигледно да ВВ није имао намеру да врати дуговани новац и да је то мотив да оптужи окривљеног ББ. Посебно се истиче да уколико је првостепени суд утврдио да је окривљени ББ заиста осуђеном ВВ најмање 7 пута продао опојну дрогу, да је изрека нужно морала да садржи податке у погледу времена, места и количине опојне дроге која је у тим случајевима продавана, као и разлоге за такво утврђење првостепеног суда, па како то побијана пресуда не садржи, да је изрека пресуде неразумљива и неподржана разлозима.

По ставу одбране, ни на који начин није доказано да је окривљени ББ продавао опојну дрогу канабис осуђеном ВВ, јер то не потврђује ниједан изведен доказ осим одбране ВВ у ПУ Краљево на којој одбрани, као једином доказу се не може темељити осуђујућа пресуда у односу на окривљеног ББ, те да пресуда на основу закљученог споразума о признању кривичног дела није исправа из члана 138 став 2 ЗКП, о чињеницама које чине обележја признатог кривичног дела, јер суд није утврдио те чињенице, те се као такав доказ о тим чињеницама не може користити као доказ у другом кривичном поступку где се те исте чињенице доказују као обележје кривичног дела другог учиниоца, односно да се тужиочева нагодба не може користити као доказ против других лица, јер суд није проверио истинитост признања у нагодби. Посебно се наводи и за случај да је дошло до наведене купопродаје опојне дроге, како је то тврдио осуђени ВВ, за закључак суда да је управо реч о опојној дроги канабис, да нема доказа без одговарајућих вештачења.

Што се тиче утврђења суда да је окривљени ББ у свом стану неовлашћено држао 51 семенку за коју је знао да је намењена за производњу опојне дроге, одбрана наводи да поред тога што је претресање стана извршено супротн одредбама ЗКП, суд се није бавио ни чињеницом да је окривљени ББ у том стану становао као подстанар и да је исти издаван у закуп и пре него што је он ту становао, а и после њега, да је кесица са семенкама била на недоступном месту, а при томе се указује да је по потврди о привремено одузетим предметима од окривљеног ББ одузета 51 семенка, а да је на вештачење достављена 41 семенка са остацима овојница, а вештак није могао да утврди старост семенки. По ставу одбране, с обзиром да је кесица са семенкама била на неприступачном месту, сасвим је логично да окривљени ББ није ни морао да зна да се ту налази, па како није утврђено присуство његових биолошких трагова на истој, да није утврђено ни да је био држалац предметних семенки за производњу опојне дроге.

Насупрот жалбеним наводима бранилаца окривљеног ББ, по оцени овог суда, правилно је првостепени суд оценом свих изведених доказа, а пре свега исказа правноснажно осуђеног ВВ, који је у својој одбрани у ПУ Краљево и код јавног тужиоца био јасан од кога, у ком периоду, које количине опојне дроге канабис је

набављао и за које новчане износе, те је правилно утврдио одлучне чињенице предметног кривичног дела. Наиме, осуђени ВВ је био доследан у својој одбрани да је опојну дрогу канабис куповао од окривљеног ББ, у количинама 5 до 10 грама, по цени од 6.000,00 динара за 10 грама канабиса, те да је примопредаја опојне дроге обављана најчешће у војном насељу у близини стана ББ, а да је опојну дрогу, од средине јула, док је окривљени ББ био најпре у селу, а касније на мору, набављао од окривљеног АА, што се потврђује из остварене комуникације са окривљеним АА и саме одбране окривљеног АА, како је то напред изложено у разлозима пресуде у односу на овог окривљеног. Да је осуђени ВВ опојну дрогу куповао од истог лица све до средине јула месеца 2017. године, од када је то лице било одсутно због боравка на селу и мору, произилази и из одбране осуђеног ЂЂ, који иако не зна имена лица од којих је ВВ набављао опојну дрогу, потврђује наводе ВВ које количине и по којим новчаним износима је ВВ набављао до средине јула од истог лица, а потом од неког другог. Такође, на основу исказа осуђених ВВ и ЂЂ, не доводи се у питање то да се радило о опојној дроги канабис, с обзиром да се ради о лицима која су дугогодишњи корисници ове опојне дроге, па су жалбени наводи у погледу неопходног вештачења супстанце коју је осуђени ВВ куповао од окривљеног ББ да би се утврдило да је реч о опојној .

По оцени овог суда, изреку пресуде не чини неразумљивом то што није наведена количина и тачно време када је окривљени ББ најмање 7 пута продао осуђеном ВВ опојну дрогу канабис, с обзиром да се наводи период од фебруара до 02.10.2017. године и конкретан датум 28.08.2017. године у односу на 10 грама опојне дроге канабис коју је окривљени ББ у башти ресторана „Национал“ предао осуђеном ВВ за новчани износ од 6.000,00 динара (који новац му ВВ тада није дао), те изрека пресуде садржи сва битна обележја кривичног дела за које је окривљени ББ оглашен кривим.

Имајући у виду извештај Сектора унутрашње контроле о примени посебних доказних радњи о тајном надзору и комуникацији из члана 166 ЗКП, ова мера је према окривљеном ББ примењена по наредби судије за претходни поступак Вишег суда у Краљеву Кпп пов.бр. 316/17 од 18.07.2017. године, а окривљени ББ се од успостављања мере надзора до 10.08.2017. године налазио у селу код Сјенице и у Црној Гори (што окривљени не спори), то је логично да из тог периода нема комуникације између ВВ и окривљеног ББ која би поткрепила наводе ВВ о куповини опојне дроге од окривљеног ББ, као што је то случај са окривљеним АА, што по налажењу овог суда, не доводи у питање наводе осуђеног ВВ у погледу тога у ком периоду и које количне опојне дроге канабис је куповао од окривљеног ББ, како се то жалбеним наводима покушава оспорити.

Супротно наводима жалби бранилаца окривљеног ББ, Апелациони суд налази да је сама радња од 28.08.2017. године у башти ресторана „Национал“ о предаји опојне дроге канабис у количини од 10 грама у паклици од цигарета, од стране окривљеног ББ осуђеном ВВ, такође неспорно утврђено из одбране осуђеног ВВ дате у ПУ Краљево и код јавног тужиоца, те да није спорно да су се они тога дана видели, седели за истим столом у башти ресторана, да је са њима седео и сведок ГГ, да је окривљени ББ био одсутан од стола 19 минута (увид у видео снимак из ресторана „Национал“), што је све давало могућност окривљеном ББ да донесе опојну дрогу канабис и ВВ преда у паклици цигарета, како је то навео осуђени ВВ. Сама чињеница да се на видео снимку не види примопредаја је сасвим логична, као и изјашњење сведока ГГ да није видео да је окривљени ББ било какву паклицу цигарета или што

друго пружио ВВ, с обзиром на то да се ради о опојној дроги када се предузимају све мере да то буде незапажено, стога, овај суд у свему прихвата разлоге првостепеног суда које наводи на 27. страни побијане пресуде.

Такође, правилно је првостепени суд ценио сведочења ДД и ГГ, који потврђују да је осуђени ВВ дуговао новац окривљеном ББ, који му није вратио на време и да му је окривљени ББ у више наврата тражио тај новац, те су с тим у вези неосновани и жалбени наводи којима се указује да је очигледно да ВВ није имао намеру да врати дуговани новац и да је то мотив да оптужи окривљеног ББ.

Апелациони суд налази да докази прибављени увидом у правноснажну пресуду, којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела између надлежног тужиоца и окривљеног, као и његов исказ о кривичном делу за које није оптужен, могу се користити у кривичном поступку као законити и дозвољени, тако да на њима може да буде заснована судска одлука. Наиме, побијана пресуда се углавном заснива на прочитаном исказу осуђеног ВВ са записника о саслушању у својству осумњиченог у ПУ Краљево од 02.10.2017. године и саслушању пред Вишим јавним тужиоцем у Краљеву 04.10.2017. године, пре закључења споразума о признању кривице (пресуда којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела закључен између ВЈТ Краљево и окривљеног ВВ је СПК-23/17 од 15.11.2017. године), које је обављено у складу са одредбама ЗКП, па овако изведени доказ представља доказ на коме се може заснивати пресуда, због чега су супротни жалбени наводи бранилаца окривљеног ББ, оцењени као неосновани.

У односу на неовлашћено држање 51 семенке биљке канабис, која је намењена за производњу опојне дроге, Апелацион суд налази да, с обзиром да су исте пронађене у стану у коме је окривљени живео, да је потврду о привремено одузетим предметима потписао без примедби, то се иста не доводи у питање жалбеним наводима да је био збуњен и уплашен, као ни жалбеним наводима да се кесица са семенкама налазила у неприступачном делу стана и да је тај стан и пре њега издаван у закуп. Наиме, по оцени овог суда, правилно је првостепени суд ценио одбрану окривљеног не прихватајући да није знао за кесицу са семенкама која је пронађена у висећем делу кухиње, те разлоге суда за неовлашћено држање истих, овај суд у свему прихвата као правилне, као и резултате вештачења од старне вештака биолога на основу кога је утврђена клијавост ових семенки (од 6 семенки које су биле предмет експеримента све су проклијале), као и да узорци младих биљака у себи садрже психоактивну супстанцу ТХЦ у масеном уделу већем од 0,3%. Чињеница да су предмет вештачења биле 41 семенка и да остали делови који су се налазили у кесици нису били подобни за вештачење, не доводи у питање број семенки који је пронађен у стану у коме је окривљени ББ живео и који се наводи у потврди о привремено одузетим предметима, на коју није имао примедби, а наводи се 51 семенка, што је и унето у изреку побијане пресуде, те су жалбени наводи којима се оспорава овај број семенки у односу на онај који је био предмет вештачења, оцењени као неосновани.

Апелациони суд је ценио и остале наводе из жалби бранилаца окривљеног ББ, који се односе на погрешно утврђено чињенично стање, па налази да су исти неосновани и без утицаја на другачији исход овог кривичног поступка.

Сходно напред наведеном, Апелациони суд налази да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено, како у погледу чињеница и околности које чине

објективна обележја кривичног дела у питању, тако и оних који се тичу кривице окривљеног ББ, а на тако утврђено чињенично стање суд је правилно применио кривични закон када је учињено кривично дело квалификовао као неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, па како је за чињеничне и правне закључке у образложењу побијане пресуде суд дао довољне и јасне разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд, то су жалбени наводи бранилаца окривљеног ББ, којима се првостепена пресуда побија због погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, оцењени као неосновани.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о казни, поводом жалби бранилаца окривљених у којима се овај жалбени основ наводи, али се посебно не образлаже, Апелациони суд налази да је првостепени суд код одмеравања казне применом члана 54 став 1 КЗ, правилно на страни окривљеног АА као олакшавајуће околности ценио његове личне и породичне прилике (млађа особа, отац једног детета, кајање и спремност да прибегне процесу лечења од зависности од марихуане), док је код окривљеног ББ у смислу олакшавајућих околности имао у виду чињеницу да се ради о релативно младом човеку, његов раније примеран живот, о чему говори чињеница да није осуђиван, па је ценећи код окривљеног АА као отежавајућу околност његову ранију осуђиваност, а да код окривљеног ББ отежавајућих околности није било, окривљене осудио на казну затвора у трајању од по 3 (три) године у коју ће им се урачунати време проведено у притвору од 02.10. до 04.10.2017. године. По налажењу Апелационог суда, казне затвора у напред наведеном трајању су сразмерне тежини учињеног кривичног дела и степену кривице окривљених, те као такве нужне и довољне за постизање сврхе кажњавања прописане чланом 42 КЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција, прописане чланом 4 став 2 КЗ.

Сходно члану 83 КЗ, првостепени суд је правилно окривљеном Оливеру Жупчићу изрекао меру безбедности обавезно лечење наркомана, с обзиром на дати налаз и мишљење вештака неуропсихијатра, а која мера ће се извршити у заводу за извршење казне или у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи.

Из изнетих разлога, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Гордана Јовашевић, с.р.

Председник већа-судија
Злата Несторовић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић